ל) [ברי"ף ובר"ן איתא באגנא וכן הוא ברש"י שם וע' בערוך א הוה יתיב באגנא דמיא ב) [רש"ל], ג) [רש"ל מח"ו],

רבינו חננאל

ויתד של מחרישה. וקיי׳ . דכל היכא דפליגי המיקל, ואסקינן בה הלכה למעשה שהלכה כרבי שמעון בהלכות שבת כולן . ואין הלכה כרבי יהודה אלא האן הכחכוב החורה. במוקצה מחמת איסורו. ואשכחנן ר' יוחנן דאמר מודה ר' שמעון בזה, מודה ר' שמעון בזה, דגרסינן בפרק כירה א"ר ייא בר אבא א״ר יוחנז , איז מוקצה לר׳ שמעוז אלא אין מוקצה כדי שמפון אכא כעין שמן שבנר בשעה שדולק הואיל והוקצה לאיסורו והוקצה למצוותו.

וגיגים סדוקה מונחת על גביו. והמת מוטל בהילקטי תחת הגיגים ³[כנגד] הסדק ולפני מות המת פקקו בשבת המאור בטפיח שמא אין בסדק הגיגית פותח טפח ונמצא המת מוטל באהל שאין לו מקום לנאת דרך מעלה וחור שבין שני בחים מכניס את הטומאה לגד שני במלא אגרוף לפיכך סתמוהו בכלי חרס וגבו כנגד ההילקט וכלי חרס אינו מטמא מגבו וחולץ: וקשרו מקידה. שהיא רחבה טפח: בגמי לידע. אם תכנס בסדק הגיגית ובמסכת אהלות (פ״י) שנינו מ (דאין) חילוק בארובה שבתוך הבית וטומאה מקלתה כנגד ארובה ומקלתה

בתוך הבית בין יש בארובה פותח טפח לאין בארובה פותח טפח ואני לא יכולתי להבין בו. ולהכי נקט גמי שראוי למאכל בהמה ולא מיבטל ליה להיות קשר של קיימא דמנתק כשיבש: באוונא. בגיגית מלאה מים: מתעסק. שלא לצורך אלא לאיעסוקי בעלמא:

הדרן עלך מי שהחשיך וסליקא לה מסכת שבת

וגיגית סדוקה מונחת על גבן ופקקו את המאור במפיח "וקשרו את המקידה בגמי לידע אם יש שם בגיגית פותח מפח אם לאו: ומדבריהם לִמדנו שפִוקקין ומודדין וקושְרין בשבת: עולא איקלע לבי ריש גלותא חזייה לרבה בר רב הונא דיתיב ¢באוונא דמיא וקא משח ליה אמר ליה יאימר דאמרי רבנן מדידה דמצוה דלאו מצוה מי אמור אמר ליה מתעסק בעלמא אנא:

באוונא דמיא. אמבטי של :מים וכך פירש בערוך מדידה דמצוה דלאו דמצוה מי אמור בו'. נפקיקה לא בעינן של מצוה כדפירש׳ 3>123 בשילהי כל הכלים (דף קכו:) אלא דווקה במדידה בעינן של מלוה:

הדרן עלך מי שהחשיך וסליקא לה מסכת שבת

הדרן עלך מי שהחשיך וסליקא לה מסכת שבת

ומוקצה מחמת חסרון כיס דברי הכל מוקצה הוא ואסור. וקשיא לן הדא הילכתא דאמרינן בפרק כירה (דף מהן כי אתא ר׳ יצחק בר יוסף אמר [רבי יוחנן] הלכה כר׳ יהודה, וריב״ל אמר הילכתא כר״ש וכו׳ וצריכא עיונא. ואם ומוקצה מומת חסרון כים דברי הכל מוקצה הוא אוסרו. וקשיא זך הדא הילכתא דאמרינן בפרק כירה (דף מון כי אתא רי יצחק בר יוסף אמר ן היב"ד אמה הילכתא רמש ביו דוצרים אינוצא. ואם "ש לומר הא רי יצחק בר ויסף א"ד יותון מלכה רי יהודה, הוא ריב"ל פליג עליה ואמר הילכתא בר"ש. ואיצ" זאמר בר קהינו דאמר הב בר בר תו א"ד יותון מלכה ולכבי היוחדה, הוא היב"ל פליג עליה ואמר הילכתא היקא וכואתה עבדינן עובאדאן.. מתני מפירין ידי מבשבת ונשאלין לנדרים שהן לצורך השבת הא אלמא הפרת נדרים מעת לעת, או רילמא כי קתני לצורך אשאלה בלבד אבל הפרת נדרים מציל שלא לצורך השבת מפירין. אלמא הפרת נדרים מעת לעת, או רילמא כי קתני לצורך אשאלה בלבד אבל הפרת נדרים מציל המועד בר"ב מעת לעת, או רילמא כי קתני לצורך אשאלה בלבד אבל הפרת נדרים אפילו שלא לצורך השבת מפירין, אלמא הפרת נדרים כל אוחו היום בלבד גרים בלבד בר המאורסה אביה ובעלה מפירין נדריה פ"ש משועה זו, והכי פסקה לה כתנאי התניה בר"ב מליצור השבת ביידים מעת לעת, והילכתא הפרת נדרים כל היום בלבד גריכין בפריק נערה המאורסה אביה ובעלה מפירין נדריה פ"ש מפור ה"ב ופן פוד אריכ"ל אין הלכה כאותו הזוג. ונשאלין לנדרים לצורך השבת. ומיביע א לן בשלא היה לו פנאי מער שבת ביידי מומחה איך משלשה הביע בפרץ נשרה המאורסה סבר רב יוסף למימר נשאלין נדרים לארוך השבת ביידי מומחה אץ בשלשה להשל ב"ע בשלת שפיר דמי, [פ"?] מפירין נדרים ב"מדי מומחה בשבת ביידי מומחה איך משלשה לישאל להבים. במר בירים ב"ע ברב בירים ב"מו בלבד על שבת וישיליו ברים ביידי מומחה ביבר ביידי מומחה ב"ב ביו מובר בירים ביידי מומחה ב"ברים ליו שליו ביידי מומחה בשבת ביידי מומחה בלבר ביום בלבר בירים ביידי מומחה ביידי מומחה ביברים ויידים ביידים ביידים ביידים ביידים לאודים ביידים לישאר, נשהרין בשבת ושפיר דמי. (פיי) מפיירן נדרים, שמפה הבעל השמה בשבת ביחיד, מאמה לחבמים. ומפרשינן בפרק נעדה המאורסו סבר רב יוסף למיסר נשארץ נדרים ביחיד מומחה בשבת ביחיד מומחה אין בשלשה הבשבת וביחיבים ואפילו א מחיד בי דינא. אמר רבא אמר רב אמר רב נחמן הילכתא נשאלין נדרים מעומד יחיד לוא משלו אפילו מקרובין ואפילו א שפשר להן מביר לינכנ מנו אור ונקרא מאור, ותנן פיים, חנושה לו מאור בחילה שיעורו מלא מקדח גדול של לשכה שירי המאור רום אצבעיים על רוחב מבעד יום. פרקקין את המאור ביחיד שלש, ראוי לטבול בו. פקקו את המאור בטפיח. גודל. ואם רוצה בשבת לטוממו מותר, ועל זה שנינו פוקקין את המאור, ופירושו טוממין את המאור כשרי פירשנו. ומודדין את המטלית ואת המקוה אם היא אמה על אמה ברום שלש, ראוי לטבול בו. פקקו את המאור בטפיח. פירוש טפיח, כלי חרס קטן והוא כגון פתיא. והרבים נקראין פתוותא כדגרסינן בע"ז בגמרא אילו דברים של נכרים אוסרין ואיסורן איסור הנאה נדף לבן, וכדתנן זמורה שהיא קשורה בטפיח ממלאין בה בשבת. וקושרין את המקודה מקידה, כלי חרס קטן והוא כגון פתיא. והרבים נקראין פתותת, היה מביא (את) פיילי של (חרס) חדשה ונותן בתוכה חצי לוג מים מן הכיורם). ווו שאמר רב יהודה אמר רב הילקטי קטנה היתה בין ב"ב בתים וגיגית בגומים. בתור. פרוש מקרות, כל חדש בכן זה שבנה בשל אות המקרדה בנמי לידע את יש בניגית פתח טפח אם לאו, מדבריהם לקרון ומודדין וקושרוי בשבת. וכך פירושו, היה שם בי בתים, הילקטי מלשון תל המתלקט והוא ממין קיר חוצץ ביניהן. וגיגית כלי כמין פתיא סדוק או כמין כפישא מפולשת, והיה קברע בכותל חלול פתוח. ובאותה שבת היה המת מוטל בבית אחד, ובבית האחר היו רוצים להכנס בו כהנים, ולא היו יודעים בבירור אם יש בניגית פותח טפח ביניהן. וגיגית כלי כמין פתיא סדוק או כמין כפישא מפולשת, והיה קברע בכותל חלול פתוח. ובאותה שבת היה המת מוטל בבירו אחד ביניהן. וגיגית כלי כמין שתיא סדוך שנו במשנתנו טפח על טפח על רום טפח מביא את הטומאה. ועוד שנינו פרק העושה מאור (פיד משנה ד) את המאור הפתוח שלא יאהילו העומדים על הגג באותו המאור ויטמאו מן הטומאה המוטלת בתוך הבית כנגד המאור, שהיה נפתח המאור (נ"א: בפתחו של מאור) יתר ממלא מקדח גדול של לשכה שזה שיעורו ומפורש במשנתנו פרק [הנזכר], לפיכך הוצרכו לסותמו. ואותה הגיגית היתה בכותל גבוהה מקומת אדם ופישוט זרועותיו ולמטה מן הגג מכדי תליית אדם ופישוט זרועותיו, ולקחו מקידה שהיא כלי חרס ויש בה בכולה טפח וקשרוה בגמי ושלשלוה והעמידה כנגד פי הגיגית לראות אם פי הגיגית נתמלאה, הנה יש בה טפח ומביאה הטומאה מבית לבית. ואם היא פחותה ממלא הגיגית, נתברר שאין בגיגית פותח טפח ואינה מביאה הטומאה. ויש אומרים קשרו המקידה בגמי בראש הקנה ושיערו פתחה של גיגית אם יש בה פותח טפח ואם לאו. עולא איקלע לבי ריש גלותא חזייה לרבה בר רב הונא דיתיב באדנא דמיאת והיה מודד המים גובה המים מבאה המוסמה. דש אומרים קשר המקירה בנמי בוש הקרו שימון של היים לבנות מים במוסמה היים במוסמה להמוסמה היים במוסמה להמוסמה היים במוסמה היים הודה המים בהוח המים במוסמה מהוח המים במוסמה מהוח המים במוסמה המים במוסמה מהוח במוסמה מהוח המים במוסמה המוסמה המוסמה

d) כמדומה שחסר כאן לניין בסוטה דף ט׳ דאיחא שם לפיכך הכהן משקה אותה במקידה של חרס וכ״ה ג״כ שם דף ל״ב וכן מניין הערוך ערך קד.

אחר השלמת המסכתא יאמר זה ויועיל לזכרון בעזרת השם יתברך

) הַדְרָן עֲלָךְ מַפֶּכֶת שַׁבָּת וְהַדְרָךְ עֲלָן. דַעְתָּן עֲלָךְ מַפֶּכֶת שַׁבָּת וְדַעְתָּךְ עֲלָן. לֹא נִתְנְשֵׁי מִינָך מֵפֶּכֶת שַׁבָּת וְלֹא הָעָלְן מָפֶּכֶת שַׁבָּת וְלֹא בְּעָלְמָא הָדֵין וְלֹא בְּעָלְמָא (דאתי:

יאמר כן שלשה פעמים ואחר כך יאמר:

יְהִי רְצוֹן מִלְפָנֶיף יִיָ אֱלֹהֵינוּ וֶאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּהֵא תוֹרָתְף אֻמְנוּתֵנוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּתְהֵא עִמְנוּ לְעוֹלְם הַבָּא. **) חֲנִינָא בַּר פָפָּא רָמִי בַּר פָפָּא נַחְמָן בַּר פָּפָא אַדָּא בַּר פָּפָּא אַבָּא מָרִי בַּר פָּפָּא רַפְּרָם בַּר פָּפָא רָכִישׁ בַּר פָפָא סוּרְחָב בַּר פָּפָא אַדָּא בַּר פָפָא דָרוּ בַּר פָּפָא

הַעַרָב נָא יִיָ אֱלֹהַינוּ אֶת דְּבָרִי תוֹרָתַהְ בָּפִינוּ וּבְפִיפִיוֹת עַמָּך בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְנָהְיֵה כִּלְנוּ אֲנַחָנוּ וְצֵאֶצְאָינוּ וְצֵאֶצָאַי עַמָּך בֵּית יִשְׂרָאֵל כְּלְנוּ יוֹדְעֵי שְׁמַךְ ָןלוֹמְדֵי תוֹרָתֶף: מֵאוֹיָבֶי תְּחַבְּמֵנִי מִצְוֹתֶיךְ בִּי לְעוֹלֶם הִיא לִי: יְהִי לְבִּי תָמִים בְּחָקֶיךְ לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ: לְעוֹלֶם לֹא אֶשְׁבַּח פִּקּוּדֶיךְ כִּי בְם חִיִּיתָנִי: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ לַמְּדֵנִי חֻקֶּיף: אָמֵן אָמֵן אָמֵן סֶלָה וָעֶד:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיף יְיָ אֱלֹבִינוּ וֶאֱלֹבֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁשַּׁמְתָּ חֶלְקֵנוּ מִיּוֹשְׁבֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ וְלֹא שַׂמְתָּ חֶלְקֵנוּ מִיּוֹשְׁבִי בִּית בַמִּדְרָשׁ וְלֹא שַׂמְתָּ חֶלְקֵנוּ מִיּוֹשְׁבִי בְית בֹמְלְבִים. אָנוּ מַשְׁבִּימִים לְדִבְרֵי תוֹרָה וְהֵם מַשְׁבִּימִים לִדְבָרִים בְּטֵלִים. אָנוּ עֲמֵלִים וְהֵם עֲמֵלִים וּמְקַבְּלִים שְׂכָר וְהֵם עֲמֵלִים וְאֵינֶן מְקַבְּלִים שְׂכָר. אָנוּ רָצִים וְהֵם רָצִים. אָנוּ רָצִים לְחַיֵּי הָעוֹלְם הַבָּא וְהֵם רָצִים לִבְאֵר שַׁחַת. שֶׁנֶּאֱמַר וְאַתָּה אֱלֹהִים תּוֹרִידֵם לִבְאֵר שַׁחַת אַנְשֵׁי דָמִים וּמִרְמָה לֹא יֶחֱצוּ יָמֵיהֶם וַאֲנִי אֵבְטַח בָּךְ:

יָהִי רָצוֹן מִלְפָנֶיךּ יִיָ אֱלֹהַי בְּשֵׁם שֶׁעֲזַרְתַּנִי לְסַיֵּם מַסֶּבֶת שַׁבָּת בֵּן תַעַזְרנִי לְהַתְחִיל מַסֶּבְתוֹת וֹסְפָּרִים אֲחֵרִים וֹלְסַיִּמֶם לִלְמֹד וּלְלַמֵּד לִשְׁמוֹר וְלַעֲשׁוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דִבְרִי תַלְמוּד תּוֹרֶתֶךְ בְּאַהֲבָה. וּזְכוּת כָּל הַתַּנְּאִים וַאֲמוֹרָאִים וְתַלְמִידֵי חֲכָמִים יַצְמוֹד לִי וּלְזַרְעִי שֶׁלֹא תַמוּשׁ הַתּוֹרָה מִפִּי וּמִפִּי זַרְעִי וְזֶרַע זַרָעִי עַד עוֹלֶם. וְתִתְקַיֵּם בִּי בְּהִתְהַלֶּכָךְ תַּנְחֶה אוֹתָךְ בְּשֶׁבְבָּךְ תִּשְׁמֹר עָלֶיךְ וְהַקִּיצוֹתָ הִיא תִשִּיחֶךְ. כִּי רִיבוּ יָמֶיךְ וְיוֹסִיפוּ לְךְ שְׁנוֹת חַיִּים: אוֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָה בִּשְׂמֹאלָה עשֶׁר וְכָבוֹד: יְיָ עוֹז לְעַמּוֹ יִתַן יְיָ יְבְרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַשְּׁלוֹם:

יִתְגַדַל וִיִתְקַדֵשׁ שִׁמֵה רַבָּא. בָּעָלְמָא דָהוּא עָתִיד לְאָתַחַדְּתָא, וּלְאַחָיָא מֵתַיָּא, וּלְאַסְקָא לְחַיֵּי עַלְמָא, וּלְמָבְנֵא קַרְתָּא דִירוּשִׁלֵם, וּלְשַׁכְלֵל הֵיכָלֵיה בְּגַוָה, וּלְמֶעְקַר פּוּלְחָנָא נוּכְרָאָה מֵאַרְעָא, וּלְאֲתָבָא פּוּלְחָנָא דִּשְׁמַיָּא לְאַתְבִיהּ, וְיַמְלִיךְ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמַלְכוּתֵיה וִיקֶרֵיהּ, וְיַצְמַח פָּרְקְנֵה וִיקֶרֵב מְשִׁיחֵהּ]. בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִוְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן. יְהֵא שְׁמֵה רַבָּא מְבָרְךּ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיֶּא. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר ּוְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׁא וְיִתְהַדֶּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלֶּל שְׁמֵה דְקָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. לְעַלָּא מִן כָּל בִּרְכָתָא וְשִׁירְתָא הֻשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעַלְמָא, וְאִמְרוּ ָאָמָן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבָּנָן, וְעַל תַּלְמִיבִיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִיבִי תַלְמִיבִיהוֹן, וְעַל כָּל מַאן דְּעָסְקִין בְּאוֹרַיְתָא, דִּי בְאַתְרָא (קַדִּישָׁא) הָבִין וְדִי בְּכָל אֲתַר ַוַאָתַר, יְהֵא לְהוֹן וּלְכוֹן שְׁלָמָא רַבָּא חָנָא וְחִסְדָא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אָרִיבֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וּפָּרְקָנָא מִן קֶדֶם אֲבוּהוֹן דִּי בִשְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלְמָא ַרַבָּא מִן שְׁמַיָּא וְחַיִּים טוֹבִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן: עוֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַגְשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

*) פי׳ הגון על זה תמצא בספר החיים שחיבר אחי הגאון מהר"ל מפראג בספר זכיות ח"א פ"ג, **) בסיומא וסוף תשובת הרמ"א ז"ל וכן בסוף יש"ש בב"ק כתוב רמזים על הזכרת שמות הללו.

מד א מיי׳ פ״י מהל׳ שנת בו א מייי פייי מהכי שבת הלכה ו סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סימן שיו סעיף א: מה ב מיי פכ"ד מהלי

שבת הלכה ה סמג שם טוש"ע א"ח סימן שו סעיף ו:

רב נסים גאוו

אם יש בגיגית. עיקר דיליה במסכת אהלות (פ״ג משנה ז) כזית מן המת פיתחו בטפח, והמת פיתחו בד' טפחים להציל את הטומאה על תחים, אבל להוציא את הטומאה בפותח טפח. אמר ליה אנא מתעסק בעלמא אנא. עיקר שלו כבר פירשנו בפרק כלל גדול שהמתעסק פטור לענין שרי הפחחים. אכל להוציא אם בפוק כלל גודל שהמונטק פטור לענין שבת כמו שאמרו בכריתות בפרק אכל חלב (דף יטן אמר רב נחמן אמר שמואל מתעסק בחלבים ובעריות חייב שכבר נהנה. מתעסק כשבת מלאכת מחשבת תורה, ובגמרא פטור אסרה פרקא] גרסי המתעסק בשבת . פטור היך עבידה אמר הריני . קוצר חצי גרוגרת וקצר

קוצר חצי גרוגות וקצר כגרוגרת פטור. סליק מי שהחשיך וסליקא לה מסכתא דשבת כסייעתא דשמיא